

Menighedsraadene sidst udtalte sig om dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Steen ankede over, at der endnu ikke var kommet Svar paa et i Juni Maaned indsendt Andragende fra Udby Menighedsraad paa Fyn om at faa Embedet opslaaet ledigt. Dette har sin Grund i, at Udby Pastorat hører til de meget smaa Pastorater, som skal slaas sammen med et andet Pastorat. De Forhandlinger, som føres i den Anledning, vil forhaabentlig være tilendebragt i Løbet af en 14 Dages Tid.

Jeg maa saa til Slutning gøre nogle faa Bemærkninger til de Udtalelser, som de to ærede Medlemmer Hr. J. Jacobsen og Hr. Povlsen har fremsat i den saakaldte Ryslingesag. Jeg er enig med de ærede Medlemmer i, at jeg i Spørgsmaalet om Autorisation af Ryslingeritualet kun skal spørge, om dette Ritual er i Overensstemmelse med Grundlovens § 3: „Den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke“. Jeg er ogsaa enig med dem i, at „evangelisk-luthersk“ er et meget rummeligt Begreb, men i Betegnelsen „rummelig“ ligger dog, at det evangelisk-lutherske ikke er uden Grænser, saa det kan omfatte alle mulige religiøse Opfattelser.

Lad os nu med Henblik herpaa betragte Ryslingeritualet. Ligesom Folkekirkens Daabsritual, indeholder Ryslingeritualet den apostoliske Trosbekendelse. Det bruger ikke Trosbekendelsen paa samme Maade som det autoriserede Ritual, i hvilket Trosbekendelsen bruges som en Tilspørgsel til Barnet; i Ryslingeritualet bruges Trosbekendelsen som en fælles Bekendelse af Menigheden, men denne Forskel kan vi se bort fra, da det ikke er det centrale i Ryslingeritualet. Det centrale i dette er derimod de Ord, hvormed Pastor Rørdam indleder Trosbekendelsen, nemlig: „Lad os hver, som vi kan, for Guds Ansigt bekende vor kristne Tro“.

Herom siger nu det ærede Medlem Hr. Povlsen: Jeg vil dog ikke tro, at nogen kunde ville mene, at det, at man indleder Trosbekendelsen med disse Ord, skulde være i Uoverensstemmelse med det evangelisk-lutherske. Jeg har altid troet, at et af Kærnepunkterne i det evangelisk-lutherske netop var det personlige, saa et saadant Udtryk kan da ikke være i Strid med det evangelisk-lutherske. Det ærede Medlem har ganske Ret i, at en Udtalelse af, at man bekende Trosbekendelsen saa ærligt og inderligt, som man kan, ikke er i Uoverensstemmelse med det evangelisk-lutherske;

men det ærede Medlem viser ogsaa ved denne Bemærkning, at han lever helt ved Siden af Virkeligheden i den Strid, som nu i Maaneder har hersket i alle kirkelige Kredse. Tror han virkelig, at Pastor Rørdam og hans Menighed sætter hele deres folkekirkelige Stilling — som de efter deres egne Udtalelser sætter saa stor Pris paa — paa Spil for at faa Lov til at udtale: Vi bekender vor kristne Tro saa ærligt og inderligt, som vi kan? Hele Striden bliver jo komplet meningsløs, hvis den kun drejer sig om, hvorvidt man skal have Lov til at udtale i Daabsritualet, at man bekender Trosbekendelsen saa ærligt og inderligt, som man kan. Dette, at man gør det saa godt, man kan, er saa selvfølgeligt, at det i det hele taget synes overflødigt at sige det, endnu mere overflødigt at strides om det i mange Maaneder.

Men Meningen med Tilføjelsen „som enhver kan“ er ogsaa en ganske anden. Pastor Rørdam bliver ikke træt af at gentage, at Trosbekendelsen er en Bunke gamle Gloser, en Række mystiske Udtalelser, som enhver kan tyde, som han kan. Kirkeministeren har i og for sig intet at gøre med, hvorledes Per og Povl betragter Trosbekendelsen, han har heller intet at gøre med Per og Povl, naar de slutter sig sammen i et religiøst Samfund og vælger Rørdam til Præst; ha faar først at gøre med den i det Øjeblik, dette religiøse Samfund og dets Præst vil være Medlemmer af den danske Folkekirke. Saa er det ikke nok, at de kommer og siger: Vi har en Bunke Gloser i fælles, som vi kalder Trosbekendelsen, men vi forbeholder os Ret til at forst, denne, som enhver kan, det vil sige paa lige saa mange Maader, som vi er Medlemmer. Kirkeministeren maa forlange, at dette religiøse Samfunds Medlemmer har et positivt Fællesskab i Tro og Lære, og at det giver en tydelig Fremstilling af. Dette Krav kommer Menigheden ikk udenom, hvad enten den kommer med en Anmodning om at faa et Ritual staaet eller faa en af Folkekirkens Kirker verladt til Gudstjeneste. At de har et sst Fællesskab i Tro og Lære, fremgaa formentlig af, at de holder Gudstjeneste Fællesskab, og de maa da ogsaa give det Fællesskab tydeligt Udtryk i Ritus og Lære. Ved Afgørelsen af, om denne Ris og Lære falder indenfor det evangeli-lutherske i Grundlovens Forstand, skal g saa stille mig saa liberalt som paa egen Maade muligt, idet jeg lige saa fuld om de ærede